

BIŘMOVACÍ
AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

listopad 2011 – květen 2012

Modlitba k Duchu svatému

Věřím v Ducha svatého.

Věřím, že může odstranit moje předsudky.

Věřím, že může změnit moje návyky.

Věřím, že může přemoci moji lhostejnost.

Věřím, že mě může nadchnout k lásce.

Věřím, že mě může zbavit zlého.

Věřím, že mi může dát odvahu k dobrému.

Věřím, že může přemoci zármutek.

Věřím, že mi může dát lásku k Božímu slovu.

Věřím, že mi může odejmout pocit méněcennosti.

Věřím, že mi může dát sílu v utrpení.

Věřím, že může dát na pomoc bratra.

Věřím, že může proniknout moji bytost.

Obsah

Biřmování.....	2
Předchozí biřmování v naší farnosti	3
Rozhovor s Otcem biskupem Mons. Janem Vokálem	4
Biřmovací kmotr a jméno.....	8
Anketa mezi biřmovanci.....	8
Poselství bílé holubice	10
Plný Ducha.....	11
Kronika	12
P. Tomáš v Itálii.....	13
Kněžské svěcení v Havlíčkově Brodě.....	14
Bylo mi dopřáno a měl jsem to štěstí	16
P. Jaroslav Moštěk - Olšava	18
Pozvánka do knihovny	21
Ministrantské setkání.....	22
V Jiřetíně pod Jedlovou	23
Návrat Ducha.....	24

Milí čtenáři,

tématem nového čísla farního časopisu Agapé je biřmování, které se v naší farnosti chystá v neděli 24. června 2012. Také vám přinášíme rozhovor s Otcem biskupem Mons. Janem Vokálem, který Havlíčkův Brod několikrát navštívil a kterému jsme moc vděční, že si našel čas odpovědět na naše otázky. V ostatních příspěvcích se dočtete mnoho zajímavého, co se v naší farnosti událo během poslední doby.

Nejen biřmovancům, ale i ostatním farníkům přejeme srdce otevřené a vnímavé pro vanutí Ducha svatého.

redakce

Biřmování

V naší havlíckobrodské farnosti v poslední době vždy po pěti letech prožíváme slavnost udělení svátosti biřmování. I v letošním roce 24. června 2012 přijede pan biskup Mons. Josef Kajnek, aby tuto svátost udělil těm, kteří se na ni připravovali. Jde o plné začlenění křesťana do společenství církve. Tři svátosti – křest, biřmování a eucharistie - jsou nazývány jako svátosti iniciační, tedy ty, které člověka uvádějí, začleňují do života církve.

Můžeme si uvědomovat určitý rozdíl v pojetí svátosti biřmování u křesťanů východních a západních. Na východě se podle tradice uděluje svátost biřmování ihned po křtu. Tato praxe má kořeny už v prvních staletích křesťanství, kdy převažovali dospělí katechumeni. Po delší přípravě (několikaleté) byli při mši svaté pokřtěni, biřmováni a přijali svaté přijímání. Poprvé se účastnili celé bohoslužby. Do té doby jako katechumeni museli bohoslužebné shromáždění opustit na konci bohoslužby slova, po přímluvách. Na začátku středověku ale začalo přibývat křtů malých dětí a postupně, jak se Evropa stávala křesťanskou, křest malých dětí začal zcela převažovat. Kolem roku 800 se v západní oblasti křesťanství začala prosazovat myšlenka svátost biřmování oddělit od svátosti křtu a přesunout ji do raného dospělého věku. Začalo se také užívat doplňující označení - svátost křesťanské dospělosti.

Při křtu jsme se stali Božími dětmi. Dostali jsme nový život z vody a Ducha svatého. Tak jako člověk rozvíjí svůj život přirozený, normální, zdravý člověk nemůže zůstat na úrovni třeba pětiletého dítěte, tak jsme povinni rozvíjet také svůj život nadpřirozený, svůj vztah k Bohu. Dospělý křesťan je zodpovědný za své jednání a smýšlení, za růst své víry, za příklad svého života. Abychom to dokázali, abychom měli sílu a odvahu, dostáváme pomoc od Ducha svatého.

Apoštol sv. Pavel často mluví o Duchu, podle kterého máme žít. Žít podle Ducha neznamena opovrhovat vším hmotným, ale podřídit všechno ve svém životě Pánu Bohu. Žijeme v konzumní společnosti. Mnoho lidí kolem nás se žene jen za potřebami svého těla, za svými zálibami. U nás křesťanů by tomu tak být nemělo.

Přeji všem biřmovancům, ale i nám všem ostatním, abychom žili v síle Ducha svatého, ať nás provází radost a nadšení pro všechno dobré a krásné.

Sv. Justin, filozof a světec 2. století, přirovnává Ducha svatého k hudebníkovi, který vytváří melodii a zdůrazňuje, že plnost a krása nezáleží jen na něm, ale také na nástroji. Tím nástrojem jsme my všichni. Ať jsme tedy dobrým nástrojem Ducha svatého.

P. Hroznata Pavel Adamec, OPraem.

Předchozí biřmování v naší farnosti

Rok	Biřmoval
1878	biskup Dr. Josef Jan Hais
1890	biskup Dr. Josef Jan Hais
1902	biskup Dr. Eduard Jan Brynych
1916	biskup Dr. Josef Doubrava
1923	biskup Dr. Karel Kašpar
1947	biskup Dr. Mořic Pícha
<i>(další biřmování až po 35 letech!)</i>	
1982	kapitulní vikář Dr. Karel Jonáš
1995	biskup Mons. Josef Kajnek
2002	biskup Mons. Dominik Duka
2007	biskup Mons. Dominik Duka

Z farní kroniky sestavila J. Kletečková

Rozhovor s Otcem biskupem Mons. Janem Vokálem

Otče biskupe, když dovolíte, rádi bychom Vás požádali o rozhovor do našeho farního časopisu Agapé.

Před rokem (v květnu 2011) jste se ujal vedení naší královéhradecké diecéze. Můžete se za tímto rokem v krátkosti ohlédnout?

Věřím, že z pohledu diecéze to byl rok, kdy především navázala na vše dobré, co v ní vykonali moji předchůdci. Z mého osobního pohledu to byl rok nesmírně obtížný, srovnatelný snad jen s obdobím, kdy jsem emigroval z Československa, abych se mohl stát knězem. Uplynulý rok byl plný převratných novinek v mém kněžském životě, který byl doposud relativně snadný. Pán mě už podruhé povolal, abych si sbalil všechny věci, opustil místo, kde jsem byl desítky let doma, práci, přátele. Najednou přede mnou stály těžké úkoly a odpovědnost za velkou a živou diecézi. Ale na celý ten rok si budu pamatovat i jako na rok radosti z krásného společenství, které jsem po návratu z ciziny v naší diecézi našel. Z odhodlaných a odvážných kněží, laiků, rodin. Ptáte-li se, jestli ten rok vnímám jako “úspěšný”, nedokážu na to odpovědět několika slovy. V záležitostech víry a duchovních povolání asi nelze hodnotit uplynulé období jen nějakým výčtem úspěchů a neúspěchů. Naším prvním úkolem je zvěstovat Kristovo Evangelium všem, kteří jsou mu otevřeni. Bůh nabízí svoje nadpřirozené dary prostřednictvím nás, svých služebníků. S ostatními kněžími z naší diecéze, dalšími spolupracovníky i laiky jsme se snažili tento úkol svědomitě plnit. Někdy se nám to asi dařilo víc, jindy méně.

Co Vás v naší diecézi za ten rok nejvíce zaujalo nebo překvapilo?

Hned v prvních dnech mě zaujalo a potěšilo velké nasazení zdejších kněží, jejich elán, který je někdy až “misijní”. Zřejmě to souvisí i s tím, že církev v české společnosti nemá převahu. Kněží tady častěji čelí překážkám či nepochopení a své povolání možná prožívají o to intenzivněji. Negativně mě překvapilo například to, s jak nesmírnými těžkostmi se tady setkává mladý člověk, který se připravuje na vstup do dospělého života. Přestože žijeme ve svobodě, která nám dříve scházela, společnost nepodporuje mladé lidi v rozhodnutí k jakémukoli serióznímu závazku. Naopak jsou od něho často odrazováni. Prostředí, v němž žijí, jakoby se Božím přikázáním a křesťanským ideálům vzdalovalo. Ne snad přímými výstupy proti Bohu či věřícím, ale v obecném povědomí ubývá nadšení pro hodnoty, jako je založení rodiny, trvalost manželského svazku či touha po duchovním povolání. Jako by se mladý člověk stále více bál trvalého závazku a viděl ve zdravé oběti něco příliš riskantního. Obava z oběti jako by převažovala nad krásou darování se. Za jeden ze svých přednostních úkolů proto považuji dodávat mladým lidem odvalu a podporovat je v tomto rozhodování. Chtěl bych na tom spolupracovat se všemi kněžími v diecézi. A přestože mám – stejně jako každý biskup – nabitý program, zejména ty, kteří pociťují, že je Pán volá k duchovnímu povolání, bych rád podpořil i osobně.

Která zajímavá místa v diecézi jste již navštívil?

Jako první mě napadají nádherná mariánská místa, kterých je v naší diecézi několik, například Neratov a Luže. Máme i mnoho uměleckých skvostů jako například chrámy v Kutné Hoře, Sedlci nebo Broumově. Samozřejmě nemůžu vynechat ani Havlíčkův Brod, který má také krásný kostel Nanebevzetí Panny Marie. Za tu krátkou dobu jsem v něm mohl sloužit mši svatou už dvakrát, při té druhé příležitosti dokonce poprvé udělit kněžské svěcení. I když mi povinnosti nedovolí se do zdejšího chrámu vracet častěji, do Havlíčkova Brodu se snažím co nejčastěji jezdit „neformálně“, a to navštívit svou maminku, která tady žije. Ke krátké návštěvě většinou využiji situaci, kdy Brodem projíždím nebo moje cesta vede poblíž. Co se týče dalších zajímavých míst v diecézi, mám velmi rád celou Vysočinu a její přírodu, stejně jako Krkonoše a Orlické hory. Ty oceňuji i jako lyžař. Tuhle zimu mi sice čas na lyžování nevyšel, ale příští rok se to třeba povede.

V rámci přípravy na 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje je letošní rok vyhlášen Rokem biřmování. Konají se v této souvislosti v diecézi nějaké zvláštní akce?

Všechny diecéze včetně té naší se podílejí na přípravě celonárodní pouti na Velehrad. Tam přijedou věřící z Čech i Moravy, abychom slavili společně. Stále doufáme, že pouť navštíví i Svatý otec, i když to ještě není potvrzené. Do příprav se hodně zapojí

Poutní centrum Biskupství královéhradeckého, naše diecéze se tak podílí velmi výrazně. Výročí se připravuje tři roky, po loňském Roce křtu je letošek Rokem biřmování, příští rok bude ve znamení Eucharistie. Naše diecéze při té příležitosti například vydává stolní kalendáře se zamyšleními k daným tématům a snažíme se tyto motivy také zahrnovat do pastorační činnosti – při práci s mládeží i dalšími skupinami. Zvláštní akce k výročí pak chystají některé farnosti.

Vzpomenete si prosím, v kolika farnostech jste během svého působení uděloval svátost biřmování?

Bylo jich tolik, že si přesně nevzpomenu... Že se to nedá rychle spočítat, je jedna z věcí, které mě za ten rok potěšily. V létě jsem uděloval biřmování téměř každou neděli. V diecézi je mezi mladými lidmi o tuto svátost velký zájem, což nám dává velkou naději.

Mohl byste také pro havlíčkobrodské farníky připomenout den svého biřmování? Kde a kdy to bylo? Jaké jste si tehdy zvolil biřmovací jméno?

Biřmován jsem byl už v necelých devíti letech. Tehdy ještě nebyl stanovený věkový limit a když bylo jednou za čas biřmování, šlo k němu z farnosti co nejvíc mladých lidí. Svátost jsem přijal v našem hlineckém kostele Narození Panny Marie od tehdejšího kapitulního vikáře P. Javůrka. Dodnes si vzpomínám na tu velkou slavnost a dlouhý zástup biřmovanců, protože taková událost se u nás konala jen jednou za mnoho roků. S hrdostí jsem přijal biřmovací jméno Václav.

U nás Havlíčkově Brodě se chystá biřmování v červnu tohoto roku. Těšíme se, že se s Vámi při této příležitosti budeme moci setkat. Jaký je podle Vás ideální věk pro biřmovance? Jaké další požadavky by měli splňovat?

Každou červnovou neděli máme, myslím, dvě biřmování. Proto se o ně musíme podělit s panem biskupem Josefem Kajnekem. Do jedné farnosti bych měl jet vždy já, do druhé on. S panem vikářem Adamcem jsme se dohodli, že letošní biřmování v Havlíčkově Brodě udělí pan biskup Josef, já mám v ten den biřmovat ve Dvoře Králové. Právě do Havlíčkova Brodu bych velmi rád přijel, protože k němu mám osobní vztah, ale jako diecézní biskup musím své návštěvy “spravedlivě” dělit mezi farnosti v celé diecézi. A i proto, že jsem byl v Brodě během uplynulého roku dvakrát, tentokrát padla volba na biskupa Josefa. Do Dvora Králové pojedu poprvé. Vhodný věk biřmovance? Česká biskupská konference stanovila spodní hranici na čtrnáct let. Diecézní biskup může udělit výjimku. Myslím, že tato hranice je rozumná, protože vychází z dlouhodobé zkušenosti mladých lidí, kněží a biskupů. Ale i přesto může být výjimka někdy na místě – je to hodně individuální. Podle mě je ideálním

okamžikem pro biřmování, když mladý člověk žije svátostí Eucharistie a svátostí smíření natolik, že po trvalé pečeti Ducha svatého ze srdce touží. Přitom je nutné, aby dostal dobré poučení o významu a dopadu této svátosti.

Dal byste prosím našim biřmovancům nějakou otcovskou radu, jak by se měli co nejlépe na své biřmování připravit?

Rozhodně doporučuji denní četbu z Písma svatého, hlavně z Nového zákona. Hodně lidí na ni zapomíná, i když nezabere mnoho času. Stačí každý večer jen kratičká pasáž a potom o ní v modlitbě chvíli popřemýšlet. Boží Slovo v člověku rozmnožuje víru a lásku ke Kristu a k jeho církvi, jejíž hlavou je On sám. Mladý člověk by se měl zároveň cílevědomě a dobrovolně učit mít rád Boží přikázání a bojovat proti hříchu. Nenechat se odradit neúspěchy a jít do tohoto boje vždy znovu. V tom je velmi cenný dar svátosti smíření, která je k tomu významnou a nenahraditelnou posilou. Vrcholem celého duchovního života pro nás biskupy, kněze i věřící pak vždycky je a bude Eucharistie. I proto je nutné klást velký důraz na hlubokou úctu k Nejsvětější svátosti. Nedokáže-li se člověk klanět Bohu v Eucharistii a nedělá-li to upřímně a rád, těžko může toužit srdcem po svátostném biřmování.

Děkujeme Vám za Vaše povzbuzující odpovědi i za Váš čas a ochotu a přejeme Vám hojnost Božího požehnání při práci v naší diecézi.

redakce

Biřmovací kmotr a jméno

Podle starobylého zvyku církve má mít nově biřmovaný křesťan kmotra, jehož si může vybrat z vlastní vůle mezi křesťany zkušenějšími ve víře. Obecně se doporučuje, aby tuto funkci zastával křestní kmotr, u něhož se předpokládá jisté spojení z předchozího doprovázení.

Biřmovanec si též volí nebeského patrona. Vybere si jednoho ze svatých, který je mu blízký svým životem a skutky, svěří se jeho přímluvné modlitbě a přijme jeho jméno.

Anketa mezi biřmovanci:

"Jaké jste si vybrali biřmovací jméno a proč?"

Klára – protože od dětství je můj vzor pro skromnost a lásku k bližním

Marie Magdalena – protože příběh jejího života je mi velmi blízký, zejména proto, že se jí v určitých vlastnostech podobám

Elizabeth (Alžběta) – líbí se mi její životopis (charakter, skutky)

Jan Maria Vianney – mám tohoto světce rád a je tam i jméno sv. Jana a naší nebeské maminky Panny Marie

Anežka Česká – protože byla hodná, ochotná a pomáhala druhým

ANEŽKA ČESKÁ

KLÁRA

Marie – aby mi pomáhala zvládat těžké životní situace a aby se za mne u Boha přimlouvala
– protože porodila Ježíše

Jiří – protože byl odvážný a líbí se mi alegorie o sv. Jiřím a drakovi

Patrik – podle sv. Patrika, patrona Irska, protože se mi toto jméno líbí a i jeho život a příběh okolo něj je mi sympatický

Karel Boromejský – vynikal v lásce, v apoštolské horlivosti, ve znalosti učení víry, ale především v milosrdenství a zbožnosti

Jan Křtitel – oslovoval lidi svým životem, jeho narození se slaví v den mého biřmování a tento den jsem si na stejném místě vzal svou ženu

JIRÍ

KAREL BOROMEJSKÝ

Duchu svatý,
je Tvým úkolem seznámit mě s Ježíšem.
Apoštolové žili dlouho s Ježíšem, aniž mu správně porozuměli.
Ale když jsi k nim přišel Ty, konečně ho pochopili.
I mně můžeš darovat toto porozumění.

Přijď, můj utěšiteli, přijď má radosti a můj pokoji, má sílo a mé světlo.
Přijď, osvět' mě, abych našla pramen, u kterého mohu ukojit svou žízeň.
Jedna tvá kapka stačí, aby mi ukázala Ježíše takového, jaký je.
Neprosím Tě o žádnou jinou vědomost než o tu, jak lze najít Ježíše.
Neprosím Tě o žádnou jinou moudrost, než o pochopení Ježíše.

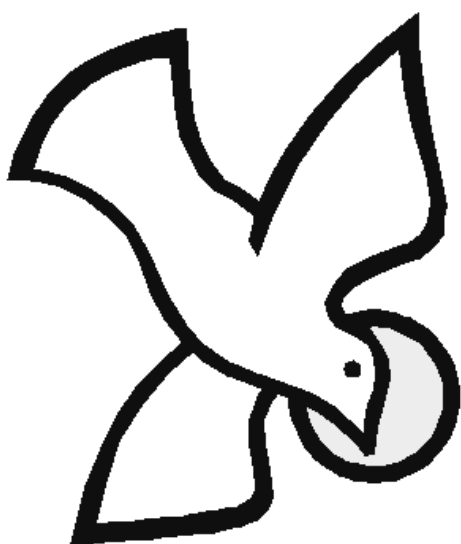
(Modlitba sestry Marie od Ukřižovaného Ježíše)

Poselství bílé holubice

„Když byl Ježíš pokřtěn, hned vystoupil z vody, a hle, otevřela se nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho.“

(Matouš 3:16)

Tento úryvek z Písma se mi dere na mysl, když s úžasem pozoruji bílou holubici, která osamocená a bílá jako sníh zakroužila na modrém jarním nebi nad naší zahradou a pak usedla na střechu našeho domu přímo nad naším bytem. Seděla tam dlouho a jako by pozorovala nás i s dětmi, jak si na zahradě užíváme jarního sluníčka.

Je sice teprve svatý velikonoční týden, ale ta holubice mi připomíná Ducha svatého, který nám byl dán právě ve křtu. V Ježíšově případě byla holubice jen znamením přítomnosti Ducha svatého, v našem případě je nám Duch svatý darován teprve křtem a plněji se v nás jeho působení rozvíjí biřmováním, které má završit naši křesťanskou iniciaci. Ano, teprve iniciaci. Završuje tedy naši připravenost k našemu samostatnému a odpovědnému křesťanskému životu ve společenství Božího lidu. Sedím a přemýšlím, co vše se změnilo v mém životě od chvíle mého biřmování a s podivem zjišťuji, jak mnohé to bylo. V běhu všech těch dnů a let jsem často snad ani nepostřehl, za co všechno

vděčím právě Božímu Duchu, a jeho působení se mi jeví zřejmější až pohledem zpět. Tak to bývá.

V duchu teď myslím na všechny farníky, kteří v letošním roce přijmou svátost biřmování, a modlím se za ně, aby se nechali Duchem svatým vést. Nechat se vést a nebránit se. To stačí. Možná se to zdá málo a čekali bychom nutnost větší aktivity, ale ono to není málo. Nechat se vést totiž znamená mnoho úsilí důvěřovat, bojovat s vlastní seberealizací a znamená také odložit pohodlí při následování.

Nám ostatním vyprošuji, abychom často nahlíželi svůj život nejen z perspektivy pohledu vpřed, ale i nazpátek a hledali stopy Boží přítomnosti v našem životě. Izraelité měli v době praotců zvyk stavět na připomínku některých událostí hromady kamení nebo balvany jako milníky, které jim tyto události měly připomenout a tím je povzbudit, posílit a motivovat k věrnému následování (např. 1. Samuelova 7:11). Hledejme tedy milníky událostí, ve kterých Bůh prokazoval svou přítomnost působením svého Ducha. Věřím, že nám to pomůže v naší další cestě vpřed.

Ing. Petr Trefil

Plný Ducha

Po biřmování budete plni Ducha svatého. To je dar, který jste dostali na celý svůj život. Doufáme, že tento dar dokážete "vybalit" a použít. Co by vám také byl platný i ten nejkrásnější dárek, kdybyste ho odložili?

Povzbuzením k tomu, abyste dar Ducha svatého dobře používali, může být tento příběh a modlitba:

Zlatý ořech

Jeden člověk dostal dárek. Měl z něj velikou radost. Začal jej rozbalovat a našel zlatý ořech. Ořech byl krásný, a tak si ho člověk vystavil ve svém pokoji, aby se na něj mohl často dívat. Časem si však na ten pohled zvykl a stále častěji se díval mimo něj. Ořech tam prostě jen tak ležel.

Jednoho dne si ho opět všiml. Vzal ho do ruky a ptal se sám sebe, jestli by jej přece jen neměl otevřít. Opatrně ořech rozlouskl a našel v něm drahocennou látku. Rozprostřel ji a nakonec držel v rukou velký hedvábný šátek. Byl překrásně vyšitý květinami, zvířaty a lidmi, obrazy z celého světa a z celého lidstva. Šátek jej celého zakryl. A protože byl takto zahalen, změnil se ve zcela nového člověka.

Bože,
jsem teď biřmovaný – a co dál? Co se v mém životě změní? Jsem posílený pro dobro,
jsem posílený pro víru – to to znamená. Ale mám opravdu novou sílu, mohu skutečně
znovu začít?

Dávej mi stále znovu svého Ducha, abych dokázal vyrazit na cestu k novým břehům,
abych byl radostný ve víře, abych zakusil společenství církve, abych se nasadil pro
Tebe, základ svého života, dnes i po všechny dny. Amen.

Převzato z časopisu Duha

Kronika

Matrika pokřtěných

Září - prosinec 2011

Jan Václav Kavka, Anna Marie Krpálková, Kryštof Konečný, Antonín Krov, Jakub Smejkal, Dominik David Bláha, Vendula Kučerová, Tomáš Šimánek, Samuel Vácha, Vojtěch Václav Bečka, Jan Fejt, Vojtěch Josef Neuman, Aleš Michal Neuman, Matěj Jiří Zadina, David Vaněk, Miloslav Sýkora, Lukáš Prodělal, Veronika Grygarová, Jan Machovec

Leden - duben 2012

Tomáš Votava, Josef Václav Průša, Sára Marie Šnajdrová, Ester Magdaléna Šnajdrová, Michal Rudolf, Isabelle Alena Povová, Viktor Kučírek, Michaela Haitmanová, Ing. Lukáš Doktor

Matrika pohřbených

Září - prosinec 2011

Marie Klementová (1924), Štěpánka Kučerová (1910), Josef Vašíček (1980), Božena Novotná (1917), Anna Prokšová (1927), Božena Pánská (1923), Milan Žigmund (1961), Marie Bártlová (1919), Vladimír Macháček (1923), Jana Zadinová (1934), Marie Havelková (1924), Marie Blažková (1921)

Zdenka Brázdová (1921), Věra Hrdinová (1919), Elfrída Drahorádová (1926), Jiří Svoboda (1927)

Milada Stehnová (1929), Božena Pospíchalová (1930), Marie Polreichová (1952), Jan Blažek (1935)

Marie Vávrová (1942), Stanislav Mašek (1914), Josef Výborný (1952), Jiří Sochůrek (1930), Marie Valová (1934), Bohumil Dolejší (1959)

Leden - duben 2012

Marie Kroufková (1920), Božena Císařová (1922), Josef Jeřábek (1935), Božena Milichovská (1930), Marie Kluchová (1937), Zdeňka Henzlová (1918), Josefa Hanušová (1923)

Josef Šimek (1952), Marie Žouželková (1923), Ludmila Peřinová (1926), Helena Besmáková (1924), Božena Rasochová (1934), Emilie Zachová (1933), Anna Zouňková (1930), Bohumil Fikar (1929), Růžena Malimánková (1919)

Josef Bárta (1934), Marie Houfková (1924), Josef Fikar (1951), Josef Doležal (1932), Zdeňka Dušková (1936), Karel Mišta (1930), Jiří Marek (1937), Lubor Enderle (1936), Blažena Halamová (1924), Milan Slovík (1951), Marie Šolcová (1922)

Marta Kohoutová (1947), MUDr. Miroslav Vanžura (1934), František Němec (1958), Jiří Technik (1926), Pavel Šolc (1955), Jaroslav Novotný (1953), Božena Bartlová (1922)

Matrika oddaných

Září - prosinec 2011

Daniel Bohuslav a Kristýna Nováková
Ing. Jiří Marek a Věra Tvrdá
Jiří Dopita a Milada Pátková
Mgr. Petr Zatloukal a Veronika Vondráčková

Leden - duben 2012

žádný sňatek

P. Tomáš v Itálii

V neděli 22. dubna 2012 při večerní mši svaté se havlíčkobrodská farnost loučila se svým milým panem kaplanem P. Tomášem Rastislavem Högerem, OPraem., který odchází na své nové působiště do Itálie. Od května se P. Tomáš stává hospodářem řeholního domu premonstrátů v Římě.

Všichni Otcí Tomášovi přejeme, aby se mu v Římě líbilo a dařilo a v modlitbě mu vyprošujeme zdraví, radost, lásku a především hodně Božího požehnání.

Kněžské svěcení v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Havlíčkově Brodě

V našem děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie udělil ve čtvrtek ve velikonočním oktávu dne 12. dubna 2012 sídelní biskup diecéze královehradecké J. E. Mons. JUDr. Ing. Jan Vokál, JU.D. svátost kněžství jáhnovi Damiánovi Kristiánu Vrchovskému z řádu premonstrátů.

Výjimečnost tohoto svěcení spočívala v okolnosti místa svěcení, protože je zvykem, že kandidáty kněžství světí biskup ve své katedrále nebo v katedrále místa teologických studií. Jen v dobách persekuce ze strany státního dozoru docházelo k tajnému svěcení na neobvyklých místech, třeba v soukromých bytech. Havlíčkův ani Německý Brod ve své historii dosud kněžské svěcení nezažil. Další zvláštní okolností svěcení bylo, že kněžství udílel ordinář diecéze poprvé od svého biskupského svěcení dne 14. května 2011. A třetí zvláštnost spočívala v tom, že jáhen Damián Kristián Vrchovský působil od 1. července 2011 v havlíkobrodské farnosti, takže svěcení se konalo před jeho rozšířenou rodinou.

Naše farnost spolu s hosty v počtu 34 kněží, 4 jáhnů a spolubratrů z kláštera v Želivě a za účasti opata O. Mariana R. Kosíka. OPraem. z kláštera v Nové Říši mohla sledovat církevní slavnost hodnou katedrály. Byla zahájena v 17 hodin. Asistenční průvod biskupův vstoupil do kostela hlavním vchodem v čele se Spasitelovým křížem a ministrantským doprovodem, s asistenčními pomocníky, jáhnem nesoucím evangeliář a kněžími.

Jáhen připravený přijmout kněžské svěcení se narodil v Handlové na Slovensku 9.12.1977, po základní škole nastoupil do středního odborného učiliště zemědělského v Prievidzi, absolvoval vojenskou službu a po ní studium dokončil maturitou. Připravoval se na kněžskou dráhu v semináři sv. Františka Xaverského v Badíně (na okraji Banské Bystrice; jeho nová budova byla postavena po sametové revoluci náhradou za seminář pod katedrálou v Banské Bystrici), odkud přešel po třech a půl letech formace do Želiva a poté ukončil bohoslovecké studium na Katolické teologické fakultě v Praze. Na jáhna byl vysvěcen v červnu 2011 v Želivě a složil věčné sliby jako kanovník premonstrátského řádu. Tento řád podle regule sv. Augustina vyjadřuje své poslání v celoživotním hledání Boha v bratrském společenství, sebedarováním se církvi s obětujícím se Kristem, následováním Panny Marie v rozjímání Božího Slova, v ustavičné modlitbě a oltářní službě.

Poněvadž opat P. Bronislav Ignác Kramár je nemocen a dlí na Slovensku, jménem želivské kanonie představil kandidáta a zaručil se světiteli převor P. PhDr. Jindřich Zdík Zdeněk Charouz, ThD. Jáhen po úvodní prostraci (položením se před oltář) vyznal své sliby celoživotního následování Ježíše Krista. Světitel se v homilii zmínil

o posláni kněžské služby a zdůraznil, že povolání ke kněžství je darem jak pro novokněze, tak pro celou církev. Poslal Otce Damiána, aby hlásal evangelium ve světě, byl služebníkem všech, slavil eucharistii s věřícími, poskytoval svátost smíření, uděloval pomazání nemocným a byl svědkem uzavření manželství. Křesťanská obec se bude za něho modlit a pomáhat mu uskutečňovat jeho kněžství na cestě životem.

Po mši svaté proběhlo v prostorách děkanství sváteční pohoštění pro všechny účastníky slavnosti.

Novokněz P. Damián Kristián Vrchovský, OPraem. na poděkování za dar kněžství sloužil primiční mši svatou na druhou neděli velikonoční na svátek Božího milosrdenství dne 15. dubna 2012 v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Havlíčkově Brodě.

M. Šulc, J. Kletečková

Našemu novoknězi co nejsrdečněji blahopřejeme a do jeho kněžské služby mu přejeme hodně radosti a nadšení. Ať vždy pociťuje Boží blízkost a také ochranu a pomoc Panny Marie.

V příštím čísle farního časopisu Agapé přineseme s P. Damiánem rozhovor.

Bylo mi dopřáno a měl jsem to štěstí...

...být nablízku vzácnému, moudrému a statečnému člověku, knězi panu doktoru Bohumilu Vítu Tajovskému, opatu želivského kláštera.

Připomeňme si krátce jeho životní osudy. Narodil se 3. března 1912 v malé vesničce Klanečná u Havlíčkova Brodu. Reálné gymnázium vystudoval v Havlíčkově Brodě. Po celou dobu studia patřil mezi nejlepší žáky. V roce 1931 maturoval a nastoupil do diecézního semináře v Hradci Králové. Po třech letech studia teologie vykonával roční praxi v klášteře Želiv, kde 14.8.1934 vstoupil jako novic do řádu premonstrátů. Po roce se vrátil do semináře, dostudoval a v roce 1937 byl vysvěcen na kněze.

Po vysvěcení nastoupil do Želiva, kde působil jako archivář a knihovník. Ještě téhož roku složil profesorské zkoušky a učil na gymnáziu v Humpolci. Vyučoval náboženství, filosofii, dějepis a latinu. Po únorových událostech roku 1948 musel opustit gymnázium. V lednu 1950 byl zatčen a v dubnu neprávem odsouzen společně s dalšími církevními představiteli za velezradu, vyzvědačství a organizování ozbrojeného převratu. Vězněn byl v Praze na Pankráci, Mírově, Valdicích a Leopoldově. Ve vězení prožil deset a půl roku.

V roce 1960 byl propuštěn na amnestii. Nesměl však veřejně vykonávat kněžskou službu. Pracovat mohl pouze manuálně. V letech 1968 a 1969 vypomáhal jako kněz v domově důchodců ve Věži. Okupace Československa ho zastihla v klášteře v Insbruku. I když věděl, jak těžká situace pro něj nastane, nabídku, aby zůstal, odmítl se slovy: Doma mě bude více potřeba. Po návratu mu byl odebrán státní souhlas, což trvalo až do listopadu 1989. Po celou tu dobu byl neustále sledován a obtěžován státní bezpečností. Po listopadových událostech se ujal funkce opata želivského kláštera a obnovil veřejnou činnost želivské kanonie.

Po listopadu 1989 až do své smrti byl předsedou okresní organizace KPV - Konfederace politických vězňů.

Trochu té pozemské radosti bylo panu opatovi dopřáno v dubnu 1990, kdy mu byl se čtyřicetiletým zpožděním na universitě Sv. Norberta ve státě Wiskonsin v USA udělen čestný doktorát, doktor humanitních věd, který tam osobně převzal. Řádný doktorát mu měl být udělen již v roce 1949 na Karlově universitě. Dalšího ocenění se dočkal v roce 1994, kdy mu byl prezidentem Václavem Havlem propůjčen řád T. G. Masaryka.

Bylo mi dopřáno být nablízku panu opatovi, když opouštěl tento svět, kdy ho Pán povolal. V té době byl pan opat vážně nemocen, podrobil se těžké operaci, po které byl již trvale upoután na lůžko. Ze zdravotních důvodů se vzdal funkce opata želivského kláštera a oficiálně ji předal nově zvolenému opatovi. Bratři premonstráti

mu v jeho klášterním pokoji zajistili moderní polohovací lůžko, stálou obsluhu a lékařský dohled. V té době jsme s paterem Marianem Sokolem jezdili pana opata alespoň jednou za týden navštívit. Těžko se mu mluvilo, ale byl dobrý a veselý myslí.

Při každé návštěvě jsem mu přečetl některou z mých povídek nebo něco z poezie. Byl vděčen za každé slovo a vždy upřímně děkoval. Stále jsem přemýšlel, čím bych mu udělal radost. Jednou večer mě napadlo zavolat jeho dobrému příteli panu ing. Josefu Kostkanovi, který byl rovněž v padesátých letech odsouzen a ve vězení v uranových dolech prožil devět let. Za to, že všechno přežil, děkuje Bohu a považuje to za zázrak. Pan inženýr moji nabídku s velkou radostí přijal. Při další návštěvě jel s námi.

Na jejich setkání, žel Bohu poslední, nikdy nezapomenu. Již pohasínající oči pana opata se rozzářily. Bezvládné ruce se natáhly a chtěly přítele obejmout. Potom jsme slyšeli poslední těžce vyslovená a téměř nesrozumitelná slova: „Jozífkú, ty jsi za mnou přijel.“ „To víš, že jo, Vítečku.“ Po celou dobu návštěvy se drželi za ruku. Nemluvili. Ale vím, že si řekli všechno, co chtěli.

Druhého dne, 11. prosince 1999, pan opat doktor Bohumil Vít Tajovský zemřel. Pán k sobě povolal svého služebníka, kněze, který obětoval svůj život pro spásu duší, vzácného, moudrého a statečného člověka, který tolik trpěl pro víru a pravdu.

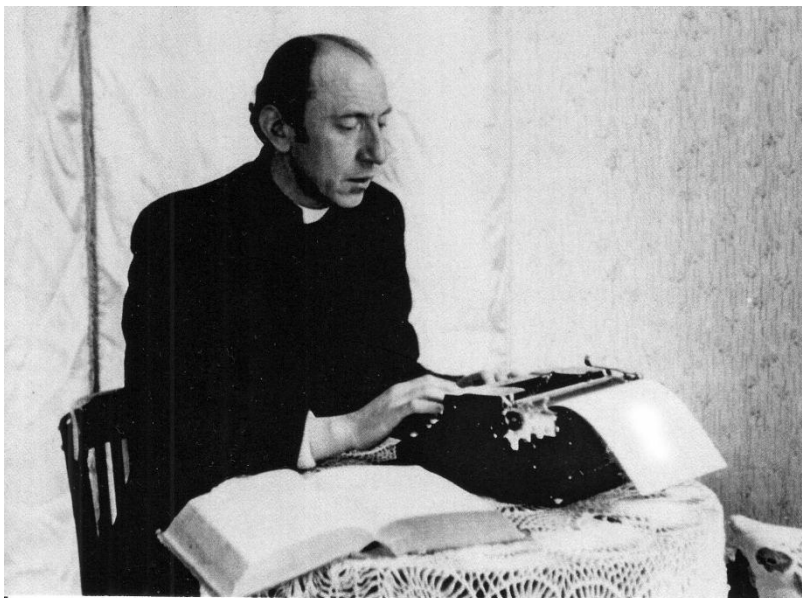
Nikdy nebudu Bohu dost vděčný za to, že mi bylo dopřáno pana opata osobně poznat. Dnes vím, že každé setkání s Otcem opatem bylo pro mě přiblížením se na naší cestě k Bohu.

M. Zavřel, prosinec 1999

P. Jaroslav Moštěk – Olšava

V sobotu 17. března 2012 po poledni tři týdny před svými 90. narozeninami zemřel na faře ve Skuhrově kněz Jaroslav Moštěk. Přišlo se ním rozloučit takové množství farníků, spolubratří kněží a přátel zblízka i zdaleka, že se do skuhrovského kostela ani všichni nevešli.

P. Jaroslav Moštěk se narodil 6. dubna 1922 v Nové Říši jako druhý z patnácti dětí manželům Václavovi a Anně Moštkovým. Po maturitě na reálném gymnáziu v Telči se připravoval na kněžství v brněnském semináři. Vysvěcen byl o svátku sv. Cyrila a Metoděje v roce 1948 a nastoupil jako kaplan v Hovoranech u Hodonína.

Ale již v roce 1951 byl z trestu za práci s mládeží a poté, co přes zákaz komunistických úřadů přečetl pastýřský list biskupů, přeložen do královéhradecké diecéze. Jeho prvním působištěm zde byla farnost Skuhrov. Odtud byl ale ještě před Vánoci povolán k vojenskému útvaru Libava na severní Moravě. Teprve když vážně onemocněl, byl na podzim 1952 propuštěn a poslán do kněžské služby ve Vysokém Mýtě. Město ale nebylo nic pro něj, on byl rozený farář venkovský, a tak ze zdravotních důvodů požádal o přeložení na venkov.

V letech 1953 až 1958 působil na Rané u Hlinska. Když tam v únoru 1958 uspořádali farníci k 100. výročí zjevení Panny Marie v Lourdech oslavu s nočním průvodem kolem kostela, byl okamžitě přeložen. Další zastávkou na jeho putování „po vinicích Páně a kamenolomech Božích“, jak říkával, byl Vápenný Podol a Svinčany v Železných horách. Po jedenácti letech vyměnil Železné hory za hory Orlické. Bydlel na faře v Sedloňově, odkud spravoval ještě farnosti Dobřany a Bystré. Každý rok tu měl na několik měsíců maminku, a když už pro ni cesty z Nové Říše až k polské hranici byly moc dlouhé, požádal o přeložení na západní Moravu. Našla se pro něj volná fara v Dušejově u Jihlavy, kde sloužil také farníkům ve Vyskytné

a Novém Rychnově. Tři rozlehlé farnosti byly, zvláště v zimě, nad síly stárnoucího kněze. Proto se roku 1996 vrátil na svoji první, nezapomenutelnou a milovanou faru do Skuhrova.

Nyní po něm zůstalo několik opravených kostelů, knížky, které na vlastní náklady vydal, a velký poklad, ne však ten, který moli a rez sežerou, ale ohromné bohatství dobrých skutků.

P. Jaroslav Moštěk byl vzorným a oblíbeným knězem, ale byl také spisovatelem, jadrným vypravěčem s neuvěřitelně živou pamětí. Pod jménem Jaroslav Olšava vydal 28 knížek a se svými čtenáři se chtěl rozloučit ještě jednou knihou, tentokrát skutečně poslední, nazvanou „Cti otce svého a matku svou“. Věnoval ji památce svých rodičů a všem dnešním otcům a matkám početných rodin.

Připomeňme si jeho vyprávění humorným příběhem z úvodu knihy:

Podle zápisu v matrice jsem byl pokřtěn hned dva dny po narození. Rodiče nás uváděli do života křesťanů již od útlého dětství. Modlívali jsme se klečíce na kolenou. Jenom před jídlem jsme obklopili prostřený stůl a pomodlili se vstoje. V neděli jsme si zazpívali Anděl Páně.

Jednoho krásného májového rána mě a mladšího bratra Jana vzal tatínek do průvodu, který vyšel z chrámu na tradiční procesí do polí. Křížové dny byly tři a pokaždé průvod farníků s knězem putoval jiným směrem tam, kde stála kaplička nebo polní kříž. Mohutnému průvodu vesnických mužů a žen předřikávali dva literáti litanie a lid odpovídal: Orodujte za nás. Na zvolání prosby – abys úrodu zemskou dáti a zachovati ráčil – odpovíдало shromáždění, rozhlízející se po vadnoucím osení a přikrčené trávě: Prosíme Tě, vyslyš nás!

Procesí se zastavilo. Mezi silnicí a cestou polní byl travnatý palouk, na něm stála barokní kaplička a vedle dvě ohromné lípy. Ve výklenku líbezné stavbičky visel na dřevě malovaný obraz Bolestné Panny Marie, barvy byly od sluníčka silně vybledlé. Shromáždění se ve stínu stromů osvěžilo, cesta po silnici v palčivém slunci unavovala. Pan farář Zikmund začal pobožnost a lidé odpovídali. Vtom jsem zmerčil velkého motýla, jak usedl na květinu. Zatoužil jsem zmocnit se toho krasavce. U nohou pana kostelníka stála nádoba se svěcenou vodou a v ní kropáč. Potichu jsem jej vzal a hurá za motýlem. Ten upaloval směrem k blízkému rybníku. Párkrát jsem po něm aspergil hodil a on letěl dál. Nakonec se vznesl nad rybník a zmizel, ale kropáč spadl do vody na okraji hráze. Díval jsem se po nějaké větvi, abych si kropáč přitáhl, bál jsem se, že spadnu do vody.

U kapličky se pobožnost končila. Pan farář zvučným hlasem prosil: Rač se nad námi, Pane, smilovati, nám na polích, lukách, v štěpnicích a vinicích žehnati a neúrodu, drahotu, hlad, nakažlivé nemoci, záhubné mrazivé větry, krupobití a všelikou škodu od nás milostivě vzdalovati, pro Ježíše Krista, našeho Pána. – Všichni okolo stojící odpověděli Amen.

Pan farář natáhl ruku ke kostelníkovi. Ten se hned sehnul, vzal kropenku a marně v ní hledal kropáč. Celý zkoprnělý pátral mezi botami farníků, ale marně. Kněz se

ohlédl nevrle po kostelníkovi a ten zase nechápavě zíral na osobu duchovní. Taky okolo stojící lidé pátrali po zemi, kam zmizel aspergil. Vtom osoba duchovní, všechny převyšující o hlavu, rozhlédla se po okolí a vzápětí byl slyšet výkřik: „Sakulajtskej kluk, co dělá u rybníka, aby tam tak spadl.“ Všechny oči se tím směrem obrátily. Můj otec se hned rozběhl k vodě. Kněz se smíchem pokračoval: „Podívejme se na rošťáka, on s kropáčem nejspíš něco lovil.“

Otec přispěchal v pravou chvíli, aby mě vytáhl z rákosí, kam jsem po kolínka zapadl. Dal mi pohlavek, vytrhl mi z ruky kropáč, vypral jej ve vodě z nalepeného prachu a písku, vycákal z něj rybníční vodu a spěchali jsme ke kapliče. Kněz opět zvažněl, přijal aspergil, ponořil do krogenky a kropil přítomné farníky a taky blízka pole, aby všechno bylo pod ochranou Boží a bylo požehnáno. Kropáč vrátil kostelníkovi, poklepal prstem moji hanbou sklopenou hlavu a řekl zvesela: „Za trest budeš ministrantem.“ A to byl můj první krůček k oltáři Páně.

Ted' několik kapitol přeskočíme až k odstavci poslednímu. Toto jsou úplně poslední slova, která P. Jaroslav Moštěk ve svém životě napsal:

Zimní období bývalo po lopotném létě dobou klidu. Objížděl jsem vesnice, učil po sobotách náboženství a doma si četl a psal. Maminka v tu dobu ráda byla u mne na faře. O hůlce se belhala do kostela, do schodů jí pomáhal bratr nebo sousedé. V kuchyňce u okna měla pohodlné křeslo, četla si a přebírala zrnka růžence, kde se opakují slova Pros za nás hříšné nyní i v hodině smrti naší, amen.

Jaroslav Staněk

Pozvánka do knihovny

Vy, kteří rádi čtete, si určitě i přes léto najdete čas na dobrou knížku. V naší farní knihovně vám můžeme nabídnout několik zajímavých novinek.

365 dní s Benediktem XVI. /na každý den jedno z papežových zamyšlení/

Benedikt XVI.: Ježíš Nazaretský / II. díl/

Benedikt XVI.: Verbum Domini (Slovo Páně)

Raniero Cantalamessa: Dech božského ducha

Raniero Cantalamessa: Eucharistie – naše posvěcení

Ignác z Loyoly: Souborné dílo

Anselm Grün: Moje modlitební kniha

Guy Gilbert: Buďte světlem

Josef Hlouch: Minutěnka

Vojtěch Kodet: Hledám tvou tvář

Sigrid Undsetová: Kristýna Vavřincová

Charles-Ferdinand Ramuz: Příběhy z hor

Čestmír Jeřábek: Sága našeho rodu (román o sv. Václavu)

Ludvík Armbruster: Tokijské květy

Ze starších knih P. Moštěka – Olšavy vám ve farní knihovně nabízíme:

Kvetoucí růže a plevel

Jiskry v popelu

Údržbáři chrámu

Vinice Páně a kamenolom Boží

Pod děravou střechou

Návrat vyhnanců

Chudobky z Vysočiny

Pastýř mezi vlky

J. S.

Ministrantské setkání

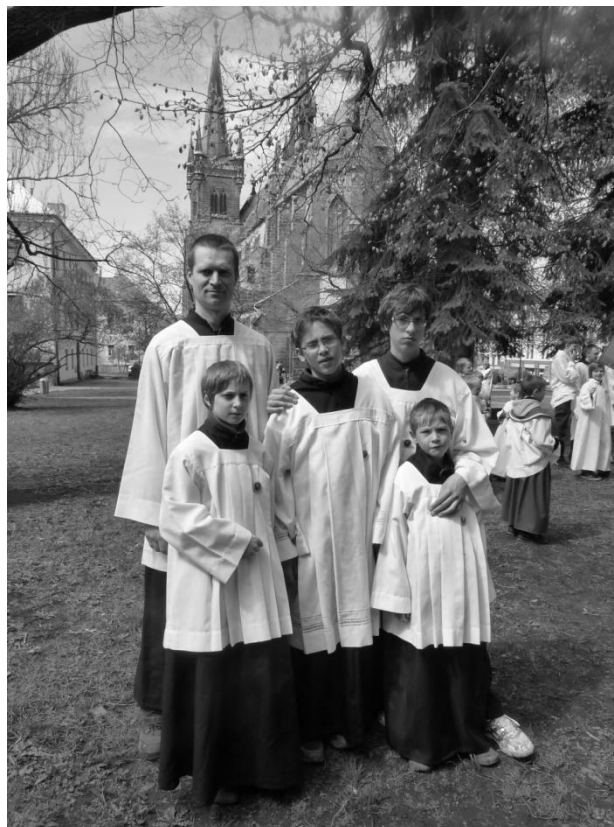
V sobotu 21. dubna 2012 jsem se se čtyřmi chlapci z naší farnosti zúčastnil Diecézního ministrantského setkání v Chrudimi. Téma setkání bylo "HLEDÁM JEHO TVÁŘ".

Společně jsme hledali Kristovu tvář a objevovali její mnohotvárnou podobu: odpouštějící, radující se, milující, sloužící, uzdravující, modlící se a mnohé další. Poznali jsme, že Kristus vtiskuje svou podobu i nám, pokud jsme otevřeni Jeho působení, pokud Ho následujeme a toužíme plnit Jeho vůli jako Jeho učedníci.

Během setkání jsme se přenesli do časů třicetileté války, kdy byl v Chrudimi zázračně zachráněn před pleněním švédských zbrojnošů obraz Nejsvětějšího Spasitele. Hledali jsme závěť chrudimské ženy, která ho ukryla a obraz jsme našli v kostele sv. Michaela, abychom se mu poklonili a pak společně slavili mši svatou s Otcem biskupem Janem Vokálem.

Pro mne osobně to byl velice silný zážitek společenství téměř 350 chlapců a dívek se svými kněžími a otcem biskupem, kteří Kristu slouží v blízkosti oltáře a tajemství Eucharistie. Pevně věřím, že Pán v tento den zaséval pro budoucí úrodu kněžských a řeholních povolání a že právě v tento den rozdával štědře ze svých darů povzbuzení, uzdravení a milosti.

Ing. Petr Trefil

V Jiřetíně pod Jedlovou

V řeholním domě v Jiřetíně je z okna slyšet veselou hudbu, ozývají se nadšené dětské výkřiky a radostný smích. Co se to tam u řeholních sester děje? Ale nic. To jen mladé rodiny z Havlíčkova Brodu jsou ubytované v jejich penzionu a právě se slaví něčí narozeniny.

Stalo se již tradicí, že se rodiny z havlíčkobrodské farnosti vydávají každý rok na společný pobyt na nějaké poutní nebo jiné zajímavé místo. Za to, že se tyto akce konají, vděčíme vlastně našim bývalým farníkům Pavlovi a Daniele Židovým, kteří se před několika lety odstěhovali do Prahy. Stále mají ale v Havlíčkově Brodě mnoho přátel a tak se s některými aspoň jednou za rok mohou setkat při této příležitosti.

V minulých letech jsme takto společně navštívili Hostýn, Klokoty a Neratov. Letos jsme se sešli začátkem května v Lužických horách v Jiřetíně pod Jedlovou v penzionu u řeholních sester z Kongregace Dcer Božské Lásky. Bylo nás dohromady skoro padesát, z toho nejméně dvacet malých dětí. Byli jsme moc rádi, že nás také doprovázel náš havlíčkobrodský novokněz P. Damián, který tak mohl poznat část naší farnosti opravdu "zblízka".

Společně jsme slavili mše svaté v kapli u sester, také jsme si zaskopovali a navštívili krásná a zajímavá místa v okolí. Zúčastnili jsme se mše svaté na nedalekém poutním místě Filipov, kde je bazilika Panny Marie Pomocnice křesťanů. Za zmínku stojí údiv místních řidičů, kteří museli při odbočování čekat, až přejede naše dlouhá kolona dvanácti aut. Pěší výlet na Křížový vrch, rozhlednu na Jedlové hoře i zříceninu hradu Tolštejna se náramně vydařil, stejně tak výlet do Německa. Část rodin mohla zakusit přímo hmatatelnou přímlovu svaté Zdislavy, když jim při návštěvě Jablonného v Podještědí

městská policie odpustila pokutu při nedovoleném vjezdu a špatném parkování u Zdislaviny studánky :-)

Užili jsme si všichni moc hezký prodloužený víkend. Mohli jsme zakusit společenství blízkých lidí, vzájemně sdílet své radosti i starosti s rodinami a byli jsme i duchovně obohaceni.

M.R.

Návrat Ducha

Jakoby Duch svatý zůstával trochu v koutku mé víry. Nikdy v mládí jsem si jej nedovedl realisticky představit a přiblížit. Byl něčím tajemným, neurčitým, málo hmatatelným. Druhá Božská osoba byla konkrétní od narození do jesliček až po smrt na Kalvárii. Ale od Ducha sv. jsem s určitými rozpaky utíkal. Kolikrát jsem se snažil naučit se nazpaměť v pořadí jeho sedm darů. Brzy jsem pořadí zapomněl, poněvadž jsem si představované hodnoty nedokázal zakotvit do praktických příkladů a zůstalo mi neurčité povědomí o jeho působení.

Církevní praxe vzpomínala Ducha sv. vždy na čelném místě: počínaje vyznáním víry, v liturgii, zvláštními modlitbami a konče promluvami. Z literárních památek českých jsme se učili křesťanské písni nazpaměť a tak mně v paměti uvázlo z písně ke sv. Václavu „nebeskét' jest tvorstvo krásné, blazě tomu, ktož tam pójde, v život věčný, oheň jasný Svatého Ducha“. Rád jsem poslouchal latinské sekvence na Boží hod svatodušní „Veni Sancte Spiritus, et emitte caelitus lucis tuae radium“ (v Schallerově misálku „Duše svatý, sestup v nás, vyšli k nám svůj nebes jas, paprskem rač ozářit!“). Český překlad po 2. Vatikánu z roku 1977 již není tak vznosný a střízlivěji říká: „Svatý Duchu, sestup k nám, dej své světlo temnotám, v jasu lásky nech nás žít.“ Z kazatelen pravidelně zaznívala modlitba ke vzývání Ducha sv.: „Přiď Duchu svatý, naplň srdce svých věrných a zapal v nich oheň své lásky.“ A v naší diecézi jsme měli poměrně častěji na jazyku Ducha sv. z důvodu zasvěcení katedrály v Hradci Králové; ještě v minulém století údajně jediné na světě. A symbol holubice mívali tamější kanovníci na řetízku k hodinkám.

Dary Ducha sv. vysvětlili bratři Kazatelé (dominikáni) ve svých tiscích na konci minulého století ve smyslu slov sv. Pavla: „Láska Boží se rozlila v našich duších skrze Ducha sv., kterým nám byl dán.“ Jednotlivé dary pak svižně charakterizovali s uváděním příkladů ze života světců. Dar bázně odlišili od strachu, dar síly proti slabosti, dar rady vymezili opatrností, dar pobožnosti rozšířili o přibuznost s blahoslavenstvími tichých a lačnicích po spravedlnosti, dar umění vysvětlili ve vztahu k apoštolátu, dar rozumu zdůraznili k jeho očistění, dar moudrosti s příslibem pokoje. Možná, že odlišování jednotlivých ctností je jenom cestou k žádoucí komplexitě našeho životního postoje, který jednou vyústí v plnost.

23.3.2012 Milan Šulc

Modlitba Karla Rahnera

*Přijď, Duchu svatý,
Duchu Otce i Syna,
přijď, Duchu lásky,
Duchu synovství,
Duchu pokoje, důvěry,
síly a svaté radosti.*

*Přijď, tajemný jásote v slzách světa,
přijď, vítězný živote v smrti země,
přijď, Otče ubohých, zastánce utištěných,
přijď, světlo věčné pravdy,
přijď, láska vlitá do našich srdcí.*

*Nemáme nic, co by tě mohlo přinutit,
a proto důvěřujeme.
Naše srdce se ve skrytu bojí tvého příchodu,
protože jsi nezištný a jemný,
protože jsi jiný než ono.
Máme však nejpevnější příslibení,
že přesto přijdeš.
Přijď tedy, přicházej den ode dne nově a více.*

*Spoléháme na tebe,
na koho jiného se můžeme spolehnout?
Milujeme tě, neboť jsi láska sama.
V tobě máme Boha za Otce,
neboť ty v nás voláš Abba – milý Otče.*

*Děkujeme ti, oživovateli, Duchu svatý,
že v nás přebýváš,
že ty sám chceš v nás být pečetí živoucího Boha.
Pečetí na jeho vlastnictví.*

*Zůstávej při nás,
neopouštěj nás v trpkých bojích
tohoto života ani při jeho konci,
až nás všechno opustí.*

Přijď, Duchu svatý. Amen.

V neděli dne 24. června 2012

udělí královéhradecký biskup

Mons. Josef Kajnek

svátost biřmování

při mši svaté v 8:00 hodin

v kostele Nanebevzetí Panny Marie

v Havlíčkově Brodě

V neděli dne 24. června 2012

v 16:00 hodin u sv. Anny u Pohledu

proběhne malá pout' a

žehnání automobilů

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,

Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod

tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: agape.hb@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.